

Khi Quân Sư Yêu

Nếu bạn được may mắn sinh ra trong một gia đình mà bố là nhà báo, mẹ là cô giáo dạy văn và có một bà chị mê mẩn những bộ phim Hàn Quốc mùi mẫn và những bài thơ tình bất hủ. Nếu bài chính tả đầu tiên của bạn được rút từ quyển “Những bức thư tình hay nhất thế giới”, nếu bạn quay trái, thấy quyển “Sức mạnh tình yêu”, quay phải, thấy “1001 lời tỏ tình lãng mạn”, ... thì chẳng có gì ngạc nhiên khi bạn luôn có sẵn hàng đồng thơ trong đầu và trở thành một nơi “gửi trọn niềm tin” của hàng tá những trái tim mới lớn đang bắt đầu biết “không ngủ yên”.

Tôi bước vào cấp ba, đặt chân vào lớp chuyên Lý (thế là tôi trở thành người đầu tiên phá vỡ truyền thống gia đình), mà gọi cho đúng hơn thì đó là nơi tập hợp của những cái máy tính cổ lỗ sĩ nhất, những cái đầu chỉ có đồn bầy, rờn rọc ngoài ra là sắt vụn,... Hai mươi lăm thằng con trai, hai mươi lăm que củi đợi một “đóm lửa hồng” đến đốt.

Thế nên, chúng nó vô cùng hạnh phúc khi có được tôi (như thế có đề cao mình quá không nhỉ?), nơi cung cấp thơ tình con ếch ộp, nơi tư vấn tình cảm và giải nghĩa một lô lốc những câu nói cộng hành động khó hiểu của bọn con gái (cứ suy từ bà chị của tôi thì khắc biết). Tuy tôi tôn thờ chủ nghĩa “Tự do hai tiếng ngọt ngào”, nên vẫn chưa hề có chút “kinh nghiệm tình trường” nào nhưng tôi vẫn tư vấn rất giỏi, và thành công cũng không phải ít. Đến như thằng bạn thân của tôi, sau n+1 mối tình không thành, cuối cùng cũng có một con bé thích nó, lại chủ động làm quen với nó trước. Khi nó hỏi ý kiến, tất nhiên tôi gật đầu cái rụp, như thể điện thoại nhà tôi đỡ bị réo “bất đắc kỳ tử” hơn vì những lý do đại loại như “Duy ơi! Tao yêu!” ...

Có lẽ tình yêu là một cái bánh quá ngon lành đến mức ai cũng muốn phải cắn cho bằng được một miếng. Vì lẽ đó, tôi chẳng bao giờ thất nghiệp. Ngay lúc này đây, khi tôi đã tìm được vô vàn những nửa trái tim cho các chiến hữu của mình, thì lại đến lượt trái tim tôi biểu tình đòi tìm nửa kia đang thất lạc của nó. Thủ phạm gây ra vụ này chính là một đứa con gái, học bên lớp 11C. Nó, có cái tên mỹ miều là Phụng Linh, là một cô nàng sao đỏ rất khó tính, luôn xem xét từng chút một để tìm ra lỗi của ai đó. Còn tôi, thì vài ngày lại đi trễ, mà đã trễ học thì hoặc tôi sẽ không đeo huy hiệu Đoàn hoặc là mang nhầm dép đến trường. Thế nên ngày nào Linh cũng đón tôi trước cổng trường với một nụ cười dễ thương nhưng cực kỳ bí hiểm.

– Chào Duy. Khỏe chứ? – Đấy Linh chặn tôi lại và hỏi một câu hết sức quan tâm như thế, chẳng trách tôi lại thích, mặc dù sau câu chào ấy là: “Thật hổ thẹn cho một học sinh chuyên Lý giỏi giang mà lại chẳng biết tí gì về nội quy nhà trường. Nếu có tháng nào mà Duy không vi phạm chút gì chắc trời mưa mất.”

Nói thế khác nào coi thường tôi là một thằng suốt ngày đi học trễ, bê tha, lụm thuộm. Tôi đã quyết định phải chứng minh mình là một chàng trai rất ngoan ngoãn, nên đã quyết tâm thực hiện vô cùng tốt mọi nội quy nhà trường. Và trong cái tháng quyết tâm làm người tốt ấy, tôi đã nhận ra là mình thích Linh. Chà, đây chính là lúc giằng xé trong tâm hồn tôi. Đi trễ, sẽ được gặp Linh, nhưng sẽ rất “mất hình tượng”, làm “con ngoan trò giỏi” thì lại không gặp Linh. Tôi liền gọi cho thằng bạn thân và kể rõ sự tình.

– Khiếp, mày dài dòng quá, chỉ cần ngắn gọn là mày thích con bé ấy là tao hiểu rồi – Thằng Vinh ngập ngừng ngập ngừng trả lời.

– Thế bây giờ tao nên làm thế nào? – Tôi thờ dãi

– Mày hỏi tao đấy à?

– Chứ tao đang nói chuyện với bức tường chắc?

– Ô hô - thằng Vinh kêu lên – Đây là một quân sư tình yêu tuyệt vời cơ mà, sao lại đi hỏi tao chuyện đó.

Ừ nhỉ, tôi là một quân sư tình yêu cơ mà. Không biết bao nhiêu đứa con gái đã đổ nhờ những bài thơ kiểu như “ Nụ cười của em – Như que kem – Anh nhìn mà thấy phát thèm – Nhưng mà chỉ được đứng xem ...” của tôi. Vậy thì không có lý thì tôi lại thua trong trò chơi tình yêu này được. Tôi bắt đầu lên kế hoạch của cảm thay vì dùng thời gian ngồi luyện bên máy tính. Đầu tiên, nghĩa là sau một tháng tên tôi mất hút trong số sao đỏ, tôi “tình cờ” xuất hiện trước mặt Linh trong nhà sách kế trường (để có những giây phút tình cờ như thế, tôi đã phải huy động tất tần tật các chiến hữu của mình, mà tụi nó thì luôn chờ trả ơn tôi, nên giúp rất ư là hăng hái). Sau nụ cười mà tôi phải tập dượt gần chết cho nó thật hiền lành và tự nhiên, tôi bắt đầu:

– Chào Linh. Tháng này trời có mưa không Linh?

Linh liếc tôi một cái rồi cười, chắc, một nụ cười không còn bí hiểm:

– Đây, không nói xéo nghe.

– Duy chỉ chứng minh lời nói của Linh thôi.

– Duy cứ như thế mãi thì tốt biết mấy. Linh cũng đỡ phải ghi tên Duy cho đây số.

– Linh cũng mua sách văn học hả?

– Câu đó Linh phải hỏi Duy mới đúng. Một chàng trai chuyên Lý mà cũng đam mê văn học ư?

– Văn học đâu phải là sở trường của riêng Linh – Máy nói của tôi đã được kích hoạt đúng tần số, bắt đầu chạy hết công suất – Linh đang tìm cuốn gì vậy?

– “Những con chim ẩn mình chờ chết”, nhưng đã hết rồi.

– À, ở nhà Duy có cuốn này đây. Để Duy cho Linh mượn.

– Thật nhé?

– Ừ, nhưng Linh phải trả công Duy bằng một châu kem.

– 4h chiều ngày mai. Quán cô Hương - Rồi Linh mất hút sau tấm cửa kính, cái đuôi gà lắc nhẹ trong gió.

Tôi quay lại nháy mắt với lũ bạn đứng lấp ló bên kia đường đang vỗ tay rất nhiệt liệt...

o0o

Tôi chuẩn bị cho buổi hẹn hò đầu đời vô cùng kỹ lưỡng, đầu tóc, quần áo này. Ông bà ta bảo “Người đẹp vì lụa” quả là chí lý, hôm nay trông tôi đẹp trai đến lạ lùng. Cầm cuốn tiểu thuyết trên tay, tôi nhìn lại trong gương lần nữa để đảm bảo cho một chàng trai hoàn hảo, rồi nhảy lên xe đến quán kem.

– Linh đến sớm nhỉ - Tôi cười khi thấy nàng ngồi rất dịu dàng trong quán kem. Phải chỉ lúc ghi tên tôi mà nàng cũng dịu dàng thế này thì đời đã đẹp lên bao nhiêu.

– Phải chi mà lúc đi học Duy cũng chính xác vậy thì tốt biết bao nhiêu – Linh nói như đọc được ý nghĩ trong đầu tôi, làm tôi giật cả mình. Không được, phải giữ phong thái bình tĩnh mới chiến thắng được.

Linh gọi một ly kem sâm dừa. Tôi bắt đầu nói về tác dụng của dừa với cơ thể, nghe khoa học ra phết!

Xong Linh quay sang bàn về cuốn “Những con chim ẩn mình chờ chết”. Rất may, tôi là một người thông minh nên tối hôm qua đã năn nỉ bà chị kể cho nghe trong đó có cái gì. Xong tôi lại còn kiếm được một đoạn, để đọc trơn tru cho Linh nghe và bảo rằng “đây là đoạn mà tôi tâm đắc nhất”. Mắt Linh tròn xoe nhìn tôi, chắc Linh rất ngạc nhiên khi một đứa hay đi trể và quậy phá như tôi cũng có một tâm hồn nhạy cảm như thế. Nhưng rồi tôi nhận ra đã đến lúc vào vấn đề chính. Chứ để lâu Linh lòi cả kho tàng văn học thế giới ra thì nguy mất.

– Linh này – tôi lấy một chất giọng ngọt ngào nhất để gọi tên Linh.

– Ủ, Duy cứ nói đi.

– Linh có thấy Duy là một thằng hay quậy phá, ngông nghênh không?

Linh ngừng nhìn xuống ly kem mà ngẩng lên nhìn tôi:

– Thực ra thì cũng có. Nhưng Duy không đến nổi đấy. Tháng này Duy cũng đã thực hiện tốt nội quy rồi thôi. Biết tu tính, ăn năn là giỏi rồi.

– Duy được như thế là nhờ Linh.

– ...

Thấy Linh im lặng, cúi mặt xuống, tôi bắt đầu:

– Nhờ Linh, Duy mới thấy mình đã sống quá bê bối ,quậy phá. Và sau khi thay đổi, Duy đã nhận ra Duy thích Linh. Linh có thích Duy không?

Linh nhìn tôi, cười, không một chút xúc động, cứ như đây chỉ là trò trẻ con:

– Linh chỉ coi Duy như bạn, không hơn. Thôi Linh về.

Rất ngắn gọn, xúc tích. Rất chắc chắn. Thế là tôi đã thua. Một trò chơi quá đơn giản mà Linh không cần vũ khí vẫn chiến thắng. Tôi – game over.

Một người từng là quân sư tình yêu, một cái đầu thông minh tuyệt vời như tôi mà lại thất bại ngay khi mới chập chững bước vào “thương” trường. Thằng Vinh vỗ vai tôi:

– Đừng buồn. Con bé ấy không xứng với mày đâu. Mà mày có biết vì sao nó đá mày không? Nó bảo với con bạn tao, rằng: mày ăn nói quá trơn tru như bôi mỡ vào miệng, thế là giả dối. Mày tỏ tình ngay lần hẹn đầu tiên, thế là vội vàng. Mày ngoan ngoãn bất ngờ, thế là dễ thay đổi.

Trời ạ! Tôi ăn nói gãy gọn, nhanh nhẹn hoá ra thằng nói lời “trót lười đầu môi”. Tôi nói thẳng tình cảm của mình, tôi thay đổi để xứng đáng với Linh thì thành ra giả dối hết. Thật không thể hiểu nổi bọn con gái bây giờ nữa. Ngoài mặt thì cười duyên đáng, một gật hai ừ, mà trong lòng thì nghĩ cái gì không biết.

– Vinh, chiều nay tao với mày đi chơi đi.

– Mày hết buồn chưa?

– Ôi dào, nam nhi chi chí ai lại buồn vì những chuyện ấy. Số tao chỉ giúp người khác yêu thôi chứ yêu không được. Mày chưa nghe à : “Yêu làm chi sớm hả em ời – Đời còn dài để đấy mà chơi ...”